

Ἀπ' ἀρχῆς ὑπῆρξε μεγάλη δυσκολία νὰ προσδιορισθῇ ὁ καιρὸς ἢ οἱ Κριταὶ περὶ τῶν ὁποίων ἀναφέρει ἐνταῦθα ἡ Ἁγία Γραφή. Ἄλλ' ἐπειδὴ πρῶτος τῶν Κριτῶν κατὰ τὴν Ἁγίαν Γραφήν εἶναι ὁ Γοθονιήλ καὶ τελευταῖος αὐτῶν ὁ Σαμουήλ, ὁ ὁποῖος ἔχρισε τὸν Δαυὶδ εἰς Βασιλέα, τὸ δὲ μεταξὺ τῶν δύο τούτων Κριτῶν διάστημα λογίζεται εἰς τριακόσια περίπου ἔτη, διὰ τοῦτο ἡ ἱστορία τῆς Ρούθ, τῆς προπάμμεης τοῦ Δαυὶδ, δὲν συνέβη ἐπὶ τοῦ Σαμουήλ ἢ τοῦ Ἡλὶ, ὡς οὐδ' ἐπὶ τῶν πρώτων Κριτῶν, ἀλλὰ τὸ πιθανώτερον εἶναι ὅτι συνέβη ἐπὶ τοῦ Ἰερθιάε, ἢ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Σαμψών. Ἡ ἐπισυμβάσα δὲ τότε πείνα θεωρεῖται ὑπὸ τῶν ἐρημνευτῶν, ὡς τιμωρία τις τῆς θείας Δικαιοσύνης ἐναντίον ἐν γένει τῶν Ἰσραηλιτῶν, ἕνεκα τῶν ἐγκλημάτων καὶ τῆς ἀσεβείας αὐτῶν. Ἡ πείνα δὲ αὕτη ἠνάγκασε τὸν Ἑλιμέλεχ, τὴν Νωεμὶν καὶ τοὺς δύο αὐτῶν υἱοὺς νὰ ἀφήσωσι τὴν Βηθλεὲμ καὶ τὴν γῆν τοῦ Ἰούδα, τὴν πατρίδα καὶ γῆν τῆς γενέσεως αὐτῶν, καὶ νὰ μετοικήσωσιν εἰς τὴν χώραν τῶν Μωαβιτῶν, ὡς ἄλλοτε ὁ Πατριάρχης Ἰακώβ μετώκησεν εἰς τὴν Αἴγυπτον.

«Καὶ ἦλθον εἰς ἀγρὸν Μωάβ, καὶ ἦσαν ἐκεῖ. Καὶ ἀπέθανεν Ἑλιμέλεχ ὁ ἀνὴρ τῆς Νωεμίν, καὶ κατελείφθη αὕτη καὶ οἱ δύο υἱοὶ αὐτῆς. Καὶ ἐλάβοσαν ἑαυτοῖς γυναῖκας Μωαβίτιδας ὄνομα τῇ μιᾷ Ὀρφά καὶ ὄνομα τῇ δευτέρᾳ Ρούθ. Καὶ κατόκησαν ἐκεῖ ὡς δέκα ἔτη. Καὶ ἀπέθανον καὶ γε ἀμφοτέρωι Μααλὼν καὶ Χελεῶν».

«Καὶ ἦλθον» ἀντὶ τοῦ «καὶ ἦλθον», διότι ἡ Ἑλληνοαλεξανδρινὴ διάλεκτος εἶχε τινὰς ιδιωματισμούς, ὡς πρὸς τὰς φράσεις καὶ τοὺς τύπους τῆς γλώσσης, ὡς τὸν παρόντα. Καὶ ἦλθον λέγει «εἰς τὸν ἀγρὸν» ἦτοι τὴν χώραν Μωάβ πρὸς τὴν Νοτιανατολικὴν παραλίαν τῆς νεκρᾶς θαλάσσης καὶ ἐνδοτέρω καὶ ἔμειναν ἐκεῖ ζῶντες. Φαίνεται δὲ, ὅτι δὲν παρήλθε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς Ἰσραηλιτικῆς ταύτης οἰκογενείας αὐτόθι, καὶ πρῶτος ἀποθνήσκει ὁ Ἑλιμέλεχ, καὶ οὕτως ἡ Νωεμὶν μένει χήρα ἐν τῇ ξένην χώρα μετὰ τῶν δύο αὐτῆς υἱῶν. Εἶτε δὲ διότι ἡ πείνα ἐξηκοκούθει εἰσέτι ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ, εἶτε διότι περιηγηταὶ τινες ἢ μάλλον ἔμποροι Ἰουδαῖοι σιτηρῶν ἤρχοντο συχνὰ εἰς τὴν γῆν Μωάβ, ἡ Νωεμὶν δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπιστρέψῃ ἀμέσως εἰς τὴν πατρίδα αὐτῆς τὴν Ἰουδαίαν. Ἀπεναντίας συνήργησεν ὥστε δύο αὐτῆς υἱοὶ νὰ νυμφευθῶσι συζύγους γυναῖκας Μωαβίτιδας, ὁ μὲν Χελεῶν τὴν Ὀρφά

ΣΤΗΛΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ

ΜΑΡΑΝ ΑΘΑ!

(Ο ΚΥΡΙΟΣ ΕΡΧΕΤΑΙ)

Κάποτε ἐν μικρὸν κοράσιον παίζον ἐφίλασε χωρὶς νὰ τὸ προσέξῃ εἰς τὸ χεῖλος μιᾶς τρομερᾶς ἀθύσου! Ἀφ' οὗ τὸ ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς ἔδαφος ἤρχισε νὰ ὑποχωρῇ, νὰ τρέμῃ, νὰ γλυστράῃ πρὸς τὴν ἀθύσον καὶ πρὶν εἶτι προφθάσῃ τὸ μικρὸν κοράσιον νὰ τρέξῃ πρὸς ἀσφαλὲς μέρος καὶ νὰ σωθῇ εὐρέθῃ ἐπὶ τῆς ἀθύσου! Τὸ ἐνστικτὸν τῆς ἀπελπισίας καὶ ἡ αὐτοσυντήρησις, αὐτὰ εἶναι ἔμφυτα εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους, τὸ ὄθησαν νὰ πιασθῇ ἀπὸ κάποια σανίδα σωτηρίας εἴτε φυτὸν εἴτε δεινδρόλιον, εἴ τι ἄλλο. Ἄτυχῶς δὲν συνήντησε μπροστά του τίποτε καὶ μόλις ἐπρόφθασε νὰ χώσῃ τὰ μικρά του δάκτυλα βαλεῖα εἰς στερεὸν μέρος τῆς ἀθύσου μέσα εἰς τὸ χῶμα! Ἦμμεν ἐκεῖ μετέωρον ἐπὶ τῆς ἀθύσου! Κάθε στιγμὴ τοῦ ἐφαίνετο αἰὼν ὀλόκληρος! Ἐπὶ τέλους ἀκούει μακρῶς παρήγορον, ἔντονον καὶ ἐνθαρρυντικὴν φωνὴν ἣτις ἔλεγε πρὸς αὐτό: «**Ἐφθασα, μὴ ἀπελπίζεσαι, βλέπε πρὸς τὰ ἄνω!**» Τὸ κοράσιον ἐξ ἐνστικτοῦ ὑπακούει εἰς τὴν φωνὴν ταύτην καὶ δὲν κινεῖται διόλου, οὔτε στρέφει ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ δὴ πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀθύσου κάτω. Διαρκῶς ἀτενίζει πρὸς τὰ ἄνω ἀναμείνουσα τὸν Σωτῆρα. Μετ' ὀλίγον ἡ φωνὴ ἀκούεται ζωηρότερον καὶ πλησιέστερον. Ἦτο ἡ φωνὴ τοῦ πατρὸς τῆς, ὅστις τὴν ἤρπασε καὶ τὴν ἔσωσε ἐκ τοῦ ὀλέθρου!...

Πόσον μεγάλη ὁμοιότης, ἀγαπητὰ μου παιδιὰ, ὑπάρχει μετὰ τὸ διηγήματος τούτου καὶ ἐνὸς ἐκαστοῦ ἐξ ἡμῶν οἵτινες εἰς κάθε στιγμὴν λόγῳ τῶν ἀπροσεξίμων καὶ ἀμαρτιῶν μας εὐρισκόμεθα εἰς τὴν θέσιν τοῦ κορασίου τούτου. Εἰς κάθε πτώσιν μας ὁ Κύριός μας ὁ οὐράνιος πατὴρ μας μᾶς φωνάζει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ νὰ μὴ ἀπελπίζομεθα, νὰ μὴ κυττάζωμεν πρὸς τὰ βάθη τῆς ἀβυσσαλέας ἀμαρτίας, ἀλλὰ διαρκῶς νὰ κυττάζωμεν πρὸς τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ ὅπου ἐν τῇ ἐξέλιξί αὐτῆς ὁ Πατὴρ μας ἔνα μᾶς ἀρπάσῃ καὶ μᾶς σώσῃ. Ἄρκει νὰ μὴ ἀπελπίζομεθα, ἀρκει νὰ ὑπακούωμεν εἰς τὴν φωνὴν Ἐκείνου, ἀρκει νὰ ἀγωνιζόμεθα πάσει δυνάμει κατὰ τῆς κακίας καὶ τῆς πτώσεως καὶ ἀσφαλῶς θὰ προφθάσῃ ὁ Κύριος καὶ θὰ μᾶς σώσῃ. Κάμνομεν ἡμεῖς τοῦτο; φερόμεθα ὡς τὸ ἀπρόσεκτον ἀλλ' ὑπάκουον κοράσιον; Καλὰ εἴμεθα ἀπρόσεκτοι, ἀλλ' εἴμεθα καὶ πειθαρχικοὶ ἔνα ἐγειρόμεθα καὶ σωζόμεθα εὐθὺς ὡς πίπτωμεν; Ἄς δοκιμάσωμεν! Ἄς ἀνασκοπήσωμεν ἑαυτούς!

ὁ δὲ Μααλὼν τὴν Ρούθ, ἀμφοτέρας ἐθνικὰς καὶ εἰδωλολάτριάδας. Ζήσαντες δὲ ἐκεῖ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῆς Ἁγίας Γραφῆς ὡς δέκα ἔτη, μετὰ τὸ στενὸν τοῦτο χρονικὸν διάστημα ἀπέθανον καὶ οἱ δύο ἀδελφοί, ὁ Χελεῶν καὶ ὁ Μααλὼν, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἡ δυστυχὴς Νωεμὶν χήρα ἤδη πρὸ δεκαετίας ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς τοῦ Ἑλιμέλεχ, ἔμεινεν ὀρφανὴ καὶ ἀπὸ τῶν δύο υἱῶν αὐτῆς, ἔχουσα παρ' ἑαυτῆς καὶ τὰς δύο νύμφας τῆς χήρας καὶ ἀτέκνους, διότι οὐδεμίαν ἐξ αὐτῶν ἔτεκε τέκνον. (Ἀκολουθεῖ).